

pigen afskediget, og en af Døtrene traadte i hendes Sted og udførte fuldt ud hendes Pligter. Jeg har mødt dem med Spand og Skrubbe paa Vejen til Faderens Studereværelse. „Kun paa den Maade“, mente Fru Ploug“, vil den unge Pige engang forsvarlig kunne udfylde en Husmoders Plads, naar hun bliver gift, lære at forlange med Sikkerhed og fare varsomt frem med sine Fordringer. Erfaringen skal give hende Respekt for Tyendets Arbejde“. Med Rette kunde hun sige, da den yngste Datter blev forlovet med en Landmand: „Han faar en god Husmoder i hende. Hvad hun ikke nu forstaar af en Landhusholdning, skal hun nok vide at faa Forstand paa, Øjet er opladt, og Villien er der“.

Men saa er der andre Sider, hvor vi ser hende optagen — som den *Slægtning* eller *Ven*, hun var — af de Opgaver, Livet udefra lagde paa hendes Skuldre. Alle deres Tarv og Bedste, der paa en eller anden Maade stod hende nær, vogtede hun over med usvigelig Interesse. Baade blandt Slægt og Venner blev der gjort Fordringer til hende, eller rettere, hun gjorde dem til sig selv. Krævedes hendes Hjælp, affandt hun sig ikke med en Pengesum, en Anbringelse hist og her med mer eller mindre overfladisk Tilsyn. Hjælp var for hende et personligt Ansvar. Den ene efter den anden kom i Huset hos hende og blev med den hende ejendommelige Kærlighedens Trang røgtet og værnet i enhver Henseende, legemlig som aandelig. Var der „Huller“ i den unges Viden, de maatte stoppes af hende selv eller af andre under hendes Tilsyn, eller hun overgav dem til Uddannelse hist og her; og aarvaagen fulgte hun deres Udvikling. Et overordentligt skønt og betegnende Eksempel fortæller den med Huset indlevede Frk. K. Ankersted i Nationaltidendes „Kvindernes Blad“ for Onsdag den 9. Marts d. A. (læs det!) Hun havde hjulpet en trængende Enke til selvstændigt Erhverv og fulgte nu ogsaa Børnenes Udvikling. En lille aands- og villiesvag Søn „maatte“ hun til sidst selv tage sig af og læste personlig med ham i flere Aar, til han fik det samme Maal af Kundskaber og Dygtighed som hans ligealdrende Kammerater. Saa blev han sat paa Landet, lærte et Haandværk og blev en flink Arbejder. Et Eksempel blandt flere eller mange — siger Frk. Ankersted — ja tilvisse, blandt mange. Husker man, at Dagen for hele Huset begyndte med Morgensangen (Andagten), som hun aldrig, selv ikke i de sidste Aar, forsømte, at dernæst kom een à to Timers intensive Læsning med hendes egne Børn, senere med Venners og tilsidst med

hendes Børnebørn, og saa — vel sagtens efter et Ophold, — med disse fremmede Børn, unge og ældre, som hun mente, hun kunde hjælpe med sin Undervisning eller Vejledning saa kan man ikke sige andet, end at Dagen var vel brugt, til „Visittiden“ kom, den Tid, hun gav sine Venner og Slægtninge, indtil de seneste Aar uden at der mærkedes Spor af Træthed. — Gik hun i Rette med disse forskellige, som hun paa forskellig Maade hjalp? Aa ja, det kan umuligt være anderledes. Ellers havde hendes Aarvaagenhed fornægtet sig selv. Men kun den rene, skære Dovenskab og Sjuskethed opgav hun. Ellers var hendes Taalmodighed uendelig, og mangen Gang lagdes hendes Haand, mildnende paa den stores eller den lilles Hoved, naar hun talte indtrængende til dem. Et lille Træk, saa jævnt, saa ubetydeligt, men dog saa veltalende om hendes ømme Følelser skal nævnes: Naar disse smaa Børn mødte til hendes Undervisning, stod der næsten altid en lille Lækkerbidsken paa Bordet, om ikke andet saa en Skive Fransbrød med Syltetøj paa.

Paa dette Sted turde det gaa an, at nævne den mangeaarige *Bespisning af fattige*, trængende voksne eller Børn, der var komne inden for hendes Synskreds, og som efterhaanden voksede til at blive en 20 Personer og derover. De blev bespiste hver Dag i de strengeste Vintermaaneder (Jan., Febr. og til Dels Marts) ved et pænt, dækket Bord, af en rigelig Gryde. Men betegnende er det, at al hermed forbunden Ulejlighed ikke blev paalagt Tyendet, men besørgetes en lang Tid af Døtrene selv, senere af en i Huset godt kendt Kone under de gifte eller den ugifte Datters Tilsyn. Men ved denne *Bespisning* blev det ikke. Som Kristentroen i første Række var hendes Sjæls Styrke, saaledes skulde ogsaa disse fattige vejledes til denne Lykke. Efter Middagsmaaltidet om Søndagen samlede hun dem, saa tit hun kunde, og læste Dagens Evangelium for dem, udlagde det og fik de store og smaa Tilhørere til selv at tale og spørge, mens de trøstigt samlede sig om hende. Det er mig meddelt af en af hendes Døtre, som hyppigt stod hende bi i denne Gerning, at disse Timer er hende noget af det uforglemmeligste og mest betydningsfulde for hendes eget Liv. Denne Kristentro var hos hende som hos hendes Ægtefælle Pulsslaget i al deres Gerning og Tale; den gav dem Kraften, Glæden og Freden. Den var Livskilden.

En Gerning uden for hendes Hjem, i hvilken hun fyldte mægtigt i 30 Aar, skal til sidst berøres. Det er hendes opofrende Virksom-